

at disse Mennesker, der gaar herinde i Byen, behøver ikke at gaa der, de kan komme ud i Landbruget, som er Danmarks bærende Erhverv, og hvor der er Plads for dem allesammen, eller dog for saa og saa mange — hvis man kunde sige det, og Arbejderne saa ikke vilde gaa derud, saa var Haansordene berettigede. Men Ministeriet har ikke givet en saadan Anvisning, og det kan ikke give den; det kan aldeles ikke tilbyde de 60 000 Arbejdere i København og Provinsbyerne Beskæftigelse ved Landbruget, det kan ikke anvise nogen som helst Udvej, hvorved der kan blive Beskæftigelse i Fremtiden, medmindre der altsaa sker Mirakler for Industrien. Og tilmeld Stillingen den — hvad jeg dog maaske i denne Forbindelse tør nævne —, at en stor Del af dem, der haanes, hører hjemme ude paa Landet. Af Københavns $\frac{1}{2}$ Million Indbyggere var i 1916 218 000 født udenfor København, det vil sige over 43 pCt. af den københavnske Befolkning; og heraf var igen Halvdelen, ca. 110 000, født i Jyllands og Øernes Landdistrikter. Ogsaa disse 110 000 faar deres Bekomst, naar den højtærede Landbrugsminister taler; jeg beder Ministeren overveje det næste Gang. I Byerne er der intet Fjendskab mod dem, der er indvandret, intet Fjendskab mod de Tusinder af Mennesker ude fra Landet, der nu lever her og i andre Byer. Og det var maaske ikke urimeligt, om Landbrugets Talere paa deres Side betragtede ogsaa Byernes Befolkning som Mennesker, der har berettiget Krav paa at leve her i Samfundet.

Jeg maa i denne Forbindelse og i Anledning af den ærede Ordførers Bemærkninger om hadske Angreb paa Landbruget sige, at jeg kender ikke noget saadant Angreb. Vi har utvivlsomt alle, ogsaa vi Socialdemokrater, Respekt for det danske Landbrug og for de Mænd, der udfører produktivt og nyttigt Arbejde i det danske Landbrug. Jeg indrømmer, at der lever nogle enkelte Topfigurer, de med de mange Tønder Hartkorn; det er dem, der særlig kræver Respekt, men de har sikkert ikke fortjent den eller kun undtagelsesvis. Men de virkelig producerende skal aldrig komme til at mangle Anerkendelse og Respekt, ej heller fra Socialdemokratiets Side. Men saa synes jeg unægtelig ogsaa, at Landbrugets Minister og Formanden for de jydsk Landboforeninger kunde optræde med mindre Overlegenhed, end de har gjort i den forløbne Tid, at de ikke skulde optræde, som de har gjort, hvorved man faar Indtrykket af, at for dem eksisterer

der intet i Verden udover Landbruget, intet, som duer, intet, som betyder noget.

Jeg maa hævde, at den Industri, der er vokset op, og som har givet Beskæftigelse til Landets Overskud af Mennesker, er naturlig. Landbruget har ikke kunnet beskæftige dem, og det har da været en Lykke, at der har kunnet trives en Industri ved Siden af Landbruget. Denne Industri er baade naturlig og berettiget, og de Arbejdere, der er knyttet til denne Industri, fortjener ikke at blive betegnet som Dagdrivere, der vil leve paa det stakkels Landbrugs Bekostning. Den Tale, den ærede Formand for de jydsk Landbrugsforeninger holdt forleden Dag, var et meget sørgeligt Tegn paa Mangel paa Tolerance fra den Side. Der tales om Landbrugets Ofre. Men skal vi til at gøre op — og en saadan Opgørelse var ikke helt umulig —, hvem der har bragt de største Ofre i de vanskelige Tider, det besiddende Landbrug eller Industriens Arbejdere, saa er der ingen Tvivl om, at Arbejdernes Ofre, deres Tab og deres Lidelser opvejer mange Gange, hvad der er ofret fra anden Side. Der gik lang Tid under Krigen, forinden Industrierbejderne fik nogen som helst Erstatning; de andre Samfundsklasser derimod fik Erstatning i Form af højere Varepriser. Og de Arbejdere, der er Tale om, og i hvis Interesse jeg altsaa retter disse Bemærkninger til Ministeriet, er ikke, som visse af Ministeriets Organer siger, Mennesker, der ikke har Arbejdsmod; de er fulde af Arbejdslyst. Kom, naar De vil, med nok saa mange Anvisninger paa Arbejde — indenfor det Antal, der findes af arbejdsløse —, De skal nok faa Folk til at udføre det. Men Landbruget betakker sig, Landbruget kan ikke modtage Forstærkning, og Ministeriets Politik forhindrer, at Arbejdslysten kan komme til Udfoldelse i den Industri, som er mange Tusinde Menneskers naturlige Virkefelt.

Nu staar vi altsaa overfor Spørgsmaalet, om Ministeriet virkelig tør vove sig ud i en ny Vinter med den Tilstand, hvori vi for Øjeblikket lever. Jeg skjuler ikke, at jeg anser det for et særdeles farligt Eksperiment at vove sig ud i denne Vinter uden positive Foranstaltninger til Afhjælpning af Nøden. Jeg ved meget vel, naar vi skal tale om Krisens Aarsag, at den tyske Valuta ikke er Skyld i alle Ulykker, og at den Import af tyske Varer, som for Øjeblikket finder Sted, kun til en vis Grad er Aarsag til Standsningen. Jeg ved ogsaa meget vel, at Landets besiddende Overklasse, Driftsherrerne i Industri, Handel og Skibsfart, har deres meget store Skyld; men de har jo handlet — hand-